VĂ AȘTEPTĂM, PRIETENI!

Un editorial din „Sportul", intitulat sugestiv **„Așteptările stadionului"** m-a îndemnat la reflecție. Într-adevăr, mulți din foștii mei colegi de pistă, de întrecere, de echipă națională, pe care atletismul i-a răsplătit cu dărnicie, dîndu-le satisfacțiile victoriilor, recordurilor și ale împlinirii sportive, au uitat destul de repede prima lor dragoste.

Numai așa îmi pot explica faptul că o serie de ilustri reprezentanți ai mișcării noastre atletice de acum 10—15 ani se află departe de stadion, de nevoile sale.

Fără îndoială că unii și-au însușit calificări profesionale în cu totul alte domenii decît cel sportiv. Și, nu le putem pretinde tuturor campionilor sau recordmanilor, tuturor celor care au fost odată fruntași într-o ramură de sport, să se consacre profesiunii de antrenor. Dar, oriunde ar lucra, nu pot să cred că flacăra pasiunii de altădată s-a stins cu totul. Inginer sau tehnician, medic sau contabil, profesor sau cercetător, oricine care a trăit viața tumultuoasă a stadionului rămîne cu amintiri, totdeauna tulburătoare. Prezența lor, în timpul liber, în mijlocul tineretului sportiv este nu numai utilă pentru atletismul nostru, dar și un prilej de reconfortare pentru ei înșiși. Spunea cineva, și pe bună dreptate, că **„în mijlocul celor tineri rămîi și tu tînăr!"**

Departe de mine gîndul să fac cuiva vreun reproș. Mă gîndesc, însă, ce influență tonică ar avea prezența în mijlocul tinerilor atleți de la Dinamo București a lui ILIE SAVEL, de nenumărate ori campion național, internațional și balcanic la 400 m plat și garduri, probă în care rezultatele noastre sînt mai mult decît modeste.

ALEXANDRA SICOE deține și astăzi, după 13 ani, recordul probei feminine în alergarea pe 400 m. Cît de frumos ar fi ca tocmai ea să le ajute pe tinerele atlete clujene să-i întreacă „bîtrîna performanță"!

Desăvîrșitul stilist al trecerii gardurilor, VICTOR DUMITRESCU ar avea — cred — multe de împărtășit din experiența și măiestria sa recunoscută celor care se încumetă să facă primii pași în această dificilă probă de ritm și tempou.

Unde este vechiul meu rival și prieten DUMITRU TILMACIU, maestru emerit al sportului, omul care a concurat cu egal succes pe distanțe de la 400 m la maraton? Dar LUIZA ERNST, sprintera nr. 1 a țării în anii 1946—1950? N-ar putea să descopere încă o Iolanda Balaș?

Șirul este lung. Mi-aș îngădui să-i numesc aici pe ȘTEFAN PRISICEANU, ION BĂDICI, NICOLAE IVANOV, VIRGIL ZĂVĂDESCU, VICTOR POP, ION și SIMION TOMA, GABRIEL GEORGESCU și atîția alții. Ajutorul lor ar fi de neprețuit. I-aș vedea activînd, poate, nu numai ca antrenori sau instructori voluntari, dar măcar în corpul de arbitri, unde prezența unor oameni calificați este atît de necesară.

Și le fac, pe această cale, o invitație: DRAGI COLEGI ȘI PRIETENI — LA START, CA ALTĂDATĂ!

Victor FIREA
fost campion și recordman național

ATLETISMUL sub reflector

La ultimul gard, ordinea: 1. Niculina Hinda, 2. Marta Szatmari (în prim plan). La sosire ordinea s-a inversat

În competiția juniorilor mici:

Provincia a „aruncat mănușa" Capitalei!

Primul din seria principalelor concursuri pe teren acoperit din actualul sezon, cel rezervat juniorilor mici, a prilejuit privitorilor aflați sub cupola sălii Steaua o serie de concluzii pozitive și interesante.

● La startul întrecerilor au fost prezenți 190 de reprezentanți ai tinerei generații de atleți (între care 84 de fete) din Capitală și din majoritatea regiunilor țării, chiar și din acelea în care nu există încă nici un fel de sală pentru practicarea atletismului în timp de iarnă. Singurii absenți au fost juniorii hunedoreni care au totuși o sală, poditā cu parchet, care ar putea fi folosită și pentru nevoile acestui sport!

● Marea majoritate a competitorilor au lăsat specialiștilor o impresie bună prin gabarit și prin unele calități native, (dar încă prea puțin șlefuite). Am văzut fete și băieți de 15—16 ani, înalți și bine făcuți, destul de îndemînatici și degajați, cu alură de veritabili atleți. Încep să se vadă roadele unei mai atente munci de selecție din partea antrenorilor. În ceea ce ne privește vom fi mai mult decît bucuroși să putem nota, peste cîțiva ani, evoluții la un înalt nivel a celor mulți dintre participanții de sîmbătă și duminică, de la „Steaua". Stă în puterile antrenorilor ca majoritatea acestor juniori să rămînă devotați atletismului, să îubească acest sport atît de frumos, să fie călăuziți cu pricepere pe drumul — nu totdeauna neted — al marilor performanțe.

● Consemnăm asaltul pe care atleții provinciali l-au dat pentru primele locuri. Din cele 11 probe ale concursului, juniorii și junioarele din provincie au ieșit învingători de 7 ori, bucureștenilor nerevenindu-le satisfacția victoriei decît la lungime și greutate băieți, la 50 m și înălțime fete.

● Ni se pare semnificativ faptul că cei mai mulți dintre cîștigătorii acestui concurs sînt elevi ai unor antrenori tineri sau chiar foarte tineri: Ionel Ciotea din Tg. Mureș, Petre Naghi din Cluj, Ion Smîdu din Ploiești, Günther Ahrend din Sibiu, Octavian Enescu, Eugen Răducănescu, Georgeta Palade, Dan Serafim din București, Siegfried Becker din Timișoara. Le dorim acestor antrenori, ca și colegilor lor, să persevereze și să nu considere că și-au făcut datoria pînă ce rezultatele elevilor lor nu vor avea și strălucirea valorii internaționale.

● Bine pusă la punct, cu o pistă de calitate, — sala clubului Steaua.

● În cele două zile de întreceri arbitrii au înregistrat 10 recorduri de juniori mici, dintre care 5 egalate. Iată-le: BĂIEȚI: **50 m:** Gh. Ghițea și Vasile Majdic 6.1; **50 mg:** D-tru Scrab 7.4 și Lorant Török 7.2; **lungime:** Costel Ionescu 6.61 m; FETE: **50 mg:** Marta Szatmari 7.7; **înălțime:** Elvira Crețu, Zoia Moldovan și Doina Prăzaru 1.55; **greutate:** Maria Illy 14.85.

Și Brașovul are o sală pentru atletism

Sîmbătă a avut loc la Brașov inaugurarea sălii de atletism a clubului Steagul roșu. Sala are o lungime de aproape 100 de metri, patru culoare de alergare și spațiu pentru probele de sărituri. De menționat că în aceeași clădire mai există două săli de antrenament, dintre care una pentru haltere.

Iată și cîteva rezultate înregistrate la primul concurs găzduit de sala Steagul roșu: FETE — **50 m:** Olga Damian (St. r. Bv.) 6.8, Doina Minzat (Șc. sp Bv.) 6.9, Suzana Szatmari (Șc. sp. Bv.) 7.0; **50 mg:** Elisabeta Zekani (Șc. sp. Bv.) 8.2, Vilma Csoric (Șc. sp. Bv.) 8.3, Doina Vidrighinescu (Șc. sp. Bv.) 8.5, H. C. Elfriede Nicolaus (St. r. Bv.) 7.8; **lungime:** Vilma Csoric 5.01, Olga Damian 4.94, Luminița Șelariu (Lic. 1 Bv.) 4.92; BĂIEȚI — **50 m:** Nicolae Pita (Tractorul Bv.) 6.1, Gheorghe Tănăsescu (Lic. 2 Bv.) 6.2, Horia Grovu (Or. Victoria) 6.2; **50 mg:** S. Patay (Lic. 2 Bv.) 7.4, G. Bara (Tractorul Bv.) 7.4, Victor Bureș (Lic. 2 Bv.) 7.5; **lungime:** V. Bureș 6.47, E. Rotaru (Șc. sp. Medias) 6.44; **triplu:** E. Rotaru 13.91.

EUGEN BOGDAN, coresp.

PRIVILEGIU FĂRĂ ECOU

Se întîmplă, foarte adesea, ca pentru excelente rezolvări ale unor complicate probleme de analiză matematică, profesorul să scadă nota elevului care — în enunț — a făcut mai multe greșeli de gramatică. Pentru că scrierea corectă, cunoașterea cît mai profundă a limbii române este condiția de bază a pregătirii multilaterale.

Transpusă pe plan sportiv, această cerință sine qua non își reclamă împlinirea cu deosebire în lumea atletismului. Și iată de ce. În timpul studiilor, toți studenții Institutului de Cultură Fizică — INDIFERENT DE SPECIALIZARE — urmează un bogat program de pregătire atletică. Este, desigur, în raport cu alte sporturi, un privilegiu — din atîtea motive binecunoscute — pe deplin meritat. Aceasta înseamnă că fiecare profesor de educație fizică, fie el specializat în baschet, sporturi nautice, gimnastică, handbal ș.a. are, implicit, și o solidă calificare atletică.

Dăinuie însă — nu înțelegem de ce! — concepția potrivit căreia de atletism trebuie să se ocupe numai profesorul de educație fizică cu specializare în acest sport. De aici, nu numai lipsa oricărui sprijin la dimensionarea corespunzătoare a activității atletice în toate regiunile, ci și ignorarea sau excluderea totală a elementelor caracteristice ale acestui sport, în selecționare și pregătire. De aceea, desigur, apar în diferite formații sportivi bine pregătiți din punct de vedere tehnic, dar care se sufocă după un sprint prelungit.

FĂRĂ ATLETISM NU SE POATE! Ce-ar fi ca — urmînd exemplul profesorului de matematică amintit — profesorul de educație fizică (repetăm, indiferent de specializare) să vegheze, în paralel cu rezultatele de moment, la cultivarea și dezvoltarea calităților atletice la toți sportivii?

DUMINICĂ, ORA 10 LA...

...SALA VIITORUL

De fapt denumirea de *sală* ni se pare, oarecum, improprie, spațiul de lucru (și uneori de concurs) rezervat atleților, în parcul sportiv „23 August" din Capitală aducînd mai curînd cu un... *coridor acoperit*, lung de 135 m și lat nu mai mult de 5 m. Pe această suprafață lucrează foarte multe grupe, de diverse vîrste, clasificări și specialități, ceea ce face ca, în orele de vîrf, aglomerația să devină insuportabilă

Duminică, la ora raidului nostru fulger, se mai putea... respira la „Viitorul", pentru că se pregăteau numai elevii antrenorului Zaharia Ignișca. Apoi au venit săritorii lui Constantin Dumitrescu, iar grupa lui Silviu Dumitrescu își aștepta profesorul. Din moment în moment urmau să înceapă lecțiile atletii lui C-tin Nourescu, Georgeta Dumitrescu și Dinu Cristea.

Condițiile sînt, deci, cu totul improprii, mai ales cînd se lucrează pe diferite specialități atletice. Atunci devin aproape inevitabile ciocnirile, căzăturile, opririle brusce din elan și... discuțiile interminabile dintre profesori.

Pînă la intrarea în funcțiune a noii săli de atletism din vecinătatea patinoarului, se vor antrena *în continuare aici* nu numai copiii și juniorii ci și *speranțele olimpice, membri ai loturilor republicane*. În această situație se pune problema unei planificări riguroase. S-a constatat, de pildă, că sala este cel mai mult solicitată între orele 15—18,30. Așadar, momentul de vîrf trebuie extins pe o distanță de timp cu mult mai mare.

...SALA FLOREASCA II

La concurență cu competiția din sala Steaua, la Floreasca a fost programată încă o competiție rezervată copiilor și juniorilor mici. Poate că inițiativa a fost stimulată și de prezumptiva vizită a „Reflectorului", dar nu acesta este lucrul cel mai important.

Duminică la ora 10 erau la Floreasca peste 400 de tineri din 12 cluburi și asociații sportive. Au făcut mișcare, au alergat, au cîștigat fără îndoială sănătate și au legat mai strîns prietenia lor cu atletismul.

Excelentă organizarea întrecerilor, concursul desfășurîndu-se într-o ordine pînă acum de loc caracteristică competițiilor de copii și juniori. Spre bucuria tuturor s-au înregistrat și cîteva rezultate promițătoare, ceea ce completează, desigur, succesul acestei manifestații atletice.

Spunea cineva ieri la Floreasca că așa trebuie, de fapt, să se muncească. În loc de planuri de tot felul și de ședințe interminabile — cît mai multe concursuri, în special pentru tinerii atleți, pentru începători.

Avea dreptate!

...SALA DINAMO

Ieri a fost animație în Parcul sportiv Dinamo. Patinatorii, handbaliștii, trăgătorii, cicliștii și micii fotbaliști au evoluat fie în concursuri, fie în antrenamentele premergătoare competițiilor ce nu vor întîrzia să-i cheme la start.

Dar atleți?

La ora 10, sala de atletism era pustie. O parte dintre atleții clubului din șos. Ștefan cel Mare se află la Predeal — pentru pregătiri de iarnă, iar alta a fost prezentă în sala Steaua la concurs. Chiar și pustie, sala de atletism Dinamo ne-a interesat.

De cîteva zile, acolo se lucrează intens. A fost turnat un pat de beton pe care, începînd de joi, se va așterne un strat de tartan. Este vorba de o compoziție realizată în trei variante de ing. IOAN PETRIȘ. Experimental, noua pistă va fi pusă la dispoziția unui mare număr de atleți (sprinteri și săritori) pentru a i se vedea rezistența. Apoi, în funcție de rezultatele obținute, prima compoziție de tartan realizată în țara noastră va primi „certificatul de calitate".

Elvira Crețu (Șc. sp. 2 Buc.), cîștigătoarea săriturii în înălțime

START GREȘIT...

Știute sau neștiute (de federația de specialitate), *ungherele luminate de „Reflectorul" nostru au descoperit mai multe starturi greșite în rezolvarea unor importante probleme ale atletismului nostru. Iată doar cîteva...*

● Pregătiri intense în lotul olimpic. Planuri, antrenamente, căutări. Totul — așa cum o cere stadiul actual al performanțelor în întreaga lume — pe temeinice fundamente științifice. De fapt, nu totul pentru că — de neconceput — la ora actuală lotul olimpic este lipsit de medic! Cum sînt rezolvate, în aceste condiții, atît de dificilele aspecte ale pregătirii, indisolubil legate de o foarte calificată asistență și îndrumare medicală?

Este regretabil că lucrurile stau așa cum stau.

● Acum, mai mult ca oricînd, atletismul are nevoie de toate forțele sale și — poate — în primul rînd de pasiunea, munca și devotiunea tuturor antrenorilor.

Aflăm însă — cu neplăcută surprindere — că la o recentă ședință a comisiei orășenești, antrenorul *Th. Ionescu* de la Clubul sportiv școlar din București își exprima părerea că *„Cine lucrează pentru atletism o face (nu știm cît!) doar din pasiune pentru că tehnicienii nu sînt nici înțeleși, nici sprijiniți, nici stimulați în activitatea lor"*.

Nu de mult, *Edith Treybal* declara unui redactor al ziarului nostru că, probabil, o să se lase de atletism pentru aceleași motive. Ca și antrenorul giurgiuvean *Ion Banu* ș.a.

Ce se petrece, tovarăși din federația de atletism?

● Trei microportrete: *Virginia Bonci* — recordmană de junioare la săritura în înălțime (1,73 m); *Șerban Ioan* — recordman de juniori și co-recordman de seniori la înălțime băieți (2,11 m); *Alexandrina Stoenescu* — campioană republicană de junioare, 1,71 m cel mai bun rezultat la aceeași probă. Toți acești trei sportivi cu rezultate de valoare și — mai ales — cu perspective de real progres sînt elevii inimosului antrenor *Constantin Dumitrescu*. Modest ca întotdeauna, acesta nu... inoportunează federația cu fel de fel de cereri, pe care de fapt poate ar trebui să le formuleze. A „îndrăznit" acum cîteva zile să ceară o repartiție — o simplă repartiție — pentru cinci perechi de pantofi cu cuie. Pentru antrenamente și competiții (în țară și peste hotare).

Tov. *Fl. Lasłău*, secretar general adjunct al federației de specialitate bătea la mașină niște tabele. O singură clipă a ridicat capul: *„Trebuie să veniți cu toții. Nu o să stau după fiecare!..."* Antrenorul C. Dumitrescu a plecat și a tratat apoi direct cu... cizmarul!

● Cele mai bune performanțe ale prăjiniștilor ne-au dat cîteva speranțe: *Astafei* 5,03 m — record național. *Pistalu* 4,85 m — campion național, *Ivan* 4,60 m — campion și recordman de juniori.

Ziceam că bine pregătiți de cei mai buni antrenori specializați pentru această probă a curajului și spectaculozității, tinerii atleți vor cîștiga, fără îndoială, multi centimetri în pasionanta întrecere cu ștacheta. Dar...

Antrenorul (federal) *Gh. Zîmbreșteanu* — un excelent specialist — nu mai are posibilitatea să se ocupe direct de pregătirea prăjiniștilor. Un timp, atleții au lucrat singuri. Apoi, o măsură binevenită — repartizarea profesorului *Traian Nicolau* — fostul campion național de juniori. Rezultate foarte bune în pregătire și la concursul de sală. Și totuși — cînd lucrurile păreau să intre pe făgașul firesc — se anunță că în locul prof. Tr. Nicolau se va ocupa de pregătirea prăjiniștilor prof. *D. Berbecaru*. Antrenorul cere explicații. Atleții, la fel. Nimeni nu primește însă nici un răspuns.

★

Cîteva starturi greșite, ca să rămînem în terminologia atletismului. Aceasta ne obligă să amintim însă că în caz de repetare urmează descalificarea. Ne-ar părea rău...

30 de antrenori la un atlet!

EXISTĂ ÎN ROMÂNIA 307 ANTRENORI DE ATLETISM, salariați ai cluburilor și asociațiilor sportive, ai școlilor sportive etc. Un număr mare, pe care l-am dori și mai mare. Dar, sub jetul de lumină al reflectorului a mai apărut o cifră: 10. Aceasta reprezintă cu aproximație NUMĂRUL ATLEȚILOR CE AU ȘANSE REALE DE A SE... VEDEA PE STADIONUL OLIMPIC DE LA CIUDAD DE MEXICO în această toamnă. Raportul dintre numărul antrenorilor și cel al atleților „candidați" (30 la 1!) este îngrijorător. Cineva ne spunea că în S.U.A. s-ar putea să existe 100 de antrenori la un atlet participant la J.O. Perfect adevărat. Dar S.U.A. prezintă la Ciudad de Mexico — ca și la Helsinki, Melbourne, Roma și Tokio — *echipe de atletism complete* (cîte 3 sportivi de probă) și la nevoie ar mai putea constitui încă două-trei garnituri de valori apropiate.

Așa stînd lucrurile, este evident că activitatea antrenorilor de atletism din țara noastră — și, îndeosebi, calitatea activității lor — lasă mult de dorit. Ei se mulțumesc să prezinte metodiștilor aflați în control o statistică a numărului mare de sportivi pe care-i au în pregătire (poate că s-a greșit pretinzîndu-li-se să aibă în supraveghere grupe numeroase de atleți), însă la capitolul performanțe vorbesc doar despre... perspective. N-am auzit pînă acum despre nici o țară care să fi trimis la marile concursuri atletice echipe de perspectivă. Se simte nevoia materializării acestor perspective mai ales pentru faptul că ele se mențin la stadiul promisiunilor de ani și ani. Doar așa vom putea spune în viitor că *nu sînt prea multi antrenori* care primesc salarii și *prea puțini atleți care fac performanțe de valoare internațională*.

Pagină realizată de Romeo VILARA, Valeriu CHIOSE, Dan GÂRLEȘTEANU, Tiberiu STAMA și Hristache NAUM.

Fotografii de Vasile BAGEAC

SĂ AMÎNĂM PÎNĂ LA PRIMĂVARĂ PREGĂTIREA TEHNICĂ?

După absolvirea Institutului de Cultură Fizică, în toamna anului trecut, am fost repartizat la Școala sportivă nr. 2, urmînd să mă ocup de aruncători. Unde să-i caut, unde să-i găsesc? Am colindat prin școli, am cerut sprijinul unor profesori, colegi, am bătut cartierele Dudești și Balta Albă. Îmi trebuiau tineri cu posibilități pentru probele de aruncări. Din cei mulți pe care i-am văzut și i-am pus la încercare, am ales cîțiva, cărora le întrevăd perspective. Doi dintre aceștia, *Petre Glăveanu* și *Nicolae Pană* — după o pregătire nu prea îndelungată — s-au clasat pe primele locuri la un recent concurs de sală pentru juniorii mici.

Ce aș putea să spun despre micii mei elevi? Dacă din punct de vedere fizic ei sînt bine dotați și mulțumitor pregătiți, în schimb, în ce privește tehnica, lucrurile stau foarte slab. Un paradox: *pînă la concursul amintit, acești doi tineri nici... nu puseseră mîna pe greutate*. Pentru că, de cînd a început vremea rea, ne-am mutat pregătirea în sala Viitorul, de la centrul „23 August", unde — însă — nu se fac aruncări cu greutatea, ci doar... imitări ale mișcărilor specifice, cu mingea medicinală. Ceea ce este cu totul altceva. Procedîndu-se astfel, nu poate fi vorba de însușirea unei tehnici, chiar și elementare, de aruncare.

În ce privește locul de antrenament, situația aruncătorilor bucureșteni, începători și avansați, nu este așadar, rezolvată. În sala Steaua, ca și la Viitorul, nu se fac aruncări iar cele cîteva ore de la Floreasca (miercurea și sîmbăta dimineața) sînt total insuficiente pentru a remedia o situație dificilă, mai ales că în același timp sînt programate acolo și antrenamentele săritorilor. Ce e de făcut?

prof. Dan SERAFIM

N.R. Din cîte știm, la centrul „23 August" există o sală pentru experimente, dotată cu o plasă specială care oprește greutatea. Ne gîndim că n-ar fi, poate, rău ca această încăpere să fie folosită de mai mulți aruncători din Capitală.

800000 de lei aruncați pe apele Someșului!?

Mă aflam la Cluj, în 1966, pe vremea cînd se ridica sala de atletism din parcul sportiv „Babeș-Bolyai". Bucuria tinerilor atleți clujeni și, în aceeași măsură, a antrenorilor lor era de nedescris. **„În fine** — îmi mărturisea maestrul emerit al sportului, Ion Moina, **vom avea pîrtie liberă pentru a readuce atletismului clujean gloria de altădată. Tradiția bogată a acestui sport va putea fi reînviată".**

În același spirit mi-au vorbit și alți iubitori ai atletismului din orașul de sub Feleac.

Numai că bucuria dinților avea să se risipească repede. Sala din Cluj — cea mai mare din țară — n-a reușit, pînă acum, să adăpostească NICI UN CONCURS ATLETIC. Nici măcar „atelierele" de lucru ale unor cluburi din localitate, ale celor studențești îndeosebi. Neavînd prevăzută și o instalație de încălzire, sala n-a putut fi folosită pe timp de iarnă. Este foarte adevărat că și în asemenea condiții s-au găsit temerari (nu știu dacă termenul este tocmai potrivit) care au condus antrenamente la... minus 15 grade, în sală temperatura fiind, deseori, mai scăzută decît sub cerul liber. Unul dintre aceștia a fost și profesorul **Marian Păscălău.** Urmarea: a stat în spital, cu o dublă pneumonie, mai bine de 4 săptămîni...

Cum a fost posibil să scape din vedere un asemenea detaliu?

Din explicații culese la fața locului, rezultă că sala, ridicată din fonduri alocate organelor sportive clujene, a fost trecută în patrimoniul clubului sportiv Universitatea. Din partea acesteia, o singură obligație: aceea DE A O COMPLETA CU INSTALAȚIA DE ÎNCĂLZIRE.

Dar, o asemenea lucrare n-a fost făcută. Pînă la urmă, la insistențele C.R.E.F.S., clubul Universitatea Cluj s-a hotărît să întocmească un deviz. Nu s-au găsit, însă, fonduri pentru acoperirea cheltuielilor. Atunci a intervenit federația de specialitate: a alocat, din fondurile ei, suma necesară pentru încălzire. Se părea că povestea se va încheia aici.

Iată, însă, că constructorii au declinat valoarea devizului, cerînd întocmirea altuia; sumele prevăzute în primul deviz erau cu 50 la sută mai mici decît cheltuielile. Într-o astfel de situație se impunea o suplimentare. Cine trebuia să o facă? Evident, beneficiarul, clubul sportiv Universitatea Cluj. Dar, clubul n-a găsit un articol de încadrare a unei asemenea suplimentări!? Și, așa, iarăși a fost lăsată baltă lucrarea...

Între timp a intervenit un alt necaz. Plafonul, construit din prefabricate, a început să cedeze, fie din lipsa unui sistem de încălzire, fie din cauza proastei calități a materialelor (poate și dintr-un motiv, și dintr-altul, deocamdată nu s-a ajuns la o concluzie). Închipuiți-vă, deci, că bucăți de tencuială și ciment de diferite dimensiuni, se desprind din tavan, făcînd sala inutilizabilă. Ultima mostră de acest gen — aflată la administrația parcului sportiv — are o greutate de aproape 3 kilograme! Ea a căzut chiar pe linia de start. Noroc că acolo nu se putea afla nimeni!...

Iată, pe scurt, odiseea noii săli de atletism din Cluj, pentru care s-au cheltuit nu mai puțin de 800 000 de lei (!!?). Și este de necrezut cum sub ochii noștri se năruiește o construcție care nici măcar n-a fost dată oficial în folosință. Sub plapuma nepăsării, a lipsei de pasiune (să nu se supere tovarășii din conducerea clubului sportiv Universitatea Cluj, dar așa este) și — fără dubiu — a lipsei de răspundere, 800 000 de lei curg pe apele Someșului. Este o situație de netolerat, a cărei rezolvare nu mai comportă nici un fel de amînări. Din 1966 și pînă astăzi, au trecut mai bine de doi ani. Cît să mai așteptăm?

„Reflectorul" rămîne mereu în priză!

Reflectorul nostru a surprins un moment de iarnă din viața atletismului românesc. Restrîns la dimensiunile liliputane ale sălilor (insuficiente ca număr, suprafață și amenajări) atletismul hibernal este încă, din păcate, mezinul activităților competiționale.

Și totuși, în această duminică, amatorii „sportului pur" au beneficiat de un program mai bogat ca oricînd. La București, în sălile Steaua și Floreasca, la Brașov, în noua sală inaugurată cu acest prilej, la Ploiești și poate și în alte locuri, au răsunat comenzile starterilor. Inițiativa trebuie salutată și... continuată.

Și totuși, atletismul nu trebuie redus iarna la competiții între patru pereți. Constatăm, totuși, că au trecut patru duminici din luna ianuarie și n-am avut încă prilejul să consemnăm în coloanele ziarului rezultatele măcar ale unei întreceri de cros. Care să fie explicația?

Desigur, vorbind de atletism, ne vin în minte (indiferent de anotimp), multe din problemele nerezolvate ale acestei foarte importante ramuri de sport și care, de multă vreme, își așteaptă soluțiile. Unele dintre ele au fost atinse tangențial în pagina de față. Oricum, pentru atletism, „Reflectorul" rămîne mereu în priză!